

عنوان مقاله:

مقایسه روش اجتهادی صاحب جواهر و محقق خویی

محل انتشار:

فصلنامه جستارهای فقهی و اصولی، دوره 6، شماره 19 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 31

نویسندگان:

ابوالقاسم علیدوست ابرقویی - استاد پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی و استاد خارج فقه و اصول حوزه علمیه قم ایران

محمد جواد لطفی - دانش آموخته سطح چهار حوزه علمیه قم- ایران

خلاصه مقاله:

جستار حاضر در منهج فقهی فقیهان، جست وجوگر را با دو روش کلی در استنباط مواجه می سازد. روش اول که از آن به روش فقه قناعت تعبیر می شود، روشی است که طبق آن فقیه به تجمیع ظنون مختلف در مسئله می پردازد و با ضمیمه کردن آن‌ها به یکدیگر، برای او وثوق و اطمینان یا ظنی که آن را بهترین طریق میسر می داند، نسبت به حکم شرعی در مسئله حاصل می شود؛ گرچه هر کدام از آن ظنون و شواهد به تنهایی ارزشی در استنباط دارا نباشد و یا به اصطلاح اصولی، حجت نباشد. روش دوم در فرآیند اجتهاد، روش فقه صنعت نام دارد. طبق این روش، فقیه با استفاده از گروه خاص و محدودی از ادله که حجیت هر کدام از آن‌ها در علم اصول فقه به اثبات رسیده، به اجتهاد و استنباط حکم می پردازد و اگر آن ادله فاقد شرایط حجیت بودند، کنار گذاشته می شوند و فقیه به سراغ اصول عملیه می رود. در این مقاله تلاش شده تا با اتکا بر روش تحقیق مقایسه ای، روش اجتهادی صاحب جواهر و محقق خویی مورد بررسی قرار گیرد و آثار تفاوت روش اجتهادی این دو فقیه برجسته بیان گردد.

کلمات کلیدی:

فقه قناعت، فقه صنعت، روش اجتهادی، روش شناسی اجتهاد، تجمیع ظنون، صاحب جواهر، محقق خویی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1043346>

